

binde Rigsforstanderen til at tage Hensyn til Bestemmelser, der tages af Kongen, medens han er i fremmede Lænde, og navnlig vilde dette allermindst kunne gaae an i de allervigtigste og meest fremragende Tilfælde. Jeg maa dernæst ogsaa fremhæve den Betragtning for det høie Thing, at, dersom man vilde gaae ind paa, at Rigsforstanderens eller Rigsforstanderskabets statsrettlige Stilling ikke i det Hele skulde være den samme som Kongens, at man ikke skulde tænke sig den nævnte Person eller det nævnte Collegium som Et og Alt substitueret for eller traadt i Stedet for Kongen, da vilde det blive nødvendigt at skabe et heelt nyt System. Thi hvortledes var da Stillingen? Der var da ikke nogen statsretlig Analogi at slutte sig til, og den omtalte Person eller det omtalte Collegium blev altsaa en heel ny statsretlig Institution, som maatte behandles udførlig. Dette vilde imidlertid i mange Henseender være vanskeligt, og da Tilfældet ikke har nogen overordentlig stor praktisk Betydning, vilde det derhos vistnok ikke være heldigt at maatte komme ind paa en heel Række af nye Paragrapher derom, men uden i en Række af saadanne Løb Forholdet sig saa, som sagt, ikke ordne. — I Anledning af den ærede Landsthingmands andet Spørgsmaal om, hvorfor man ikke har fastsat den Bestemmelse, at, naar Thronfølgeren ikke kan forestaae Regjeringen, da skal det være den nærmeste arveberettigede Prinds, som overtager denne, da maa jeg bemærke, at dette væsentlig er begrundet i, at disse Personers Stilling efter vor Mening er ganske forskjellig. Thronfølgeren er nærmest til at overtage Regjeringen, fordi han staaer som den, der, naar Kongen dør, skal overtage den. Som en Folge deraf er det ogsaa naturligt, at han gjør det, naar Kongen bliver syg, eller der tilstøder ham andre Omstændigheder, som gjøre det umuligt for ham at føre Regjeringen. Den derimod, som staaer Thronen et Trin fjernere, befinder sig i en ganske anden Stilling. Det er ingenlunde sagt, at han vil blive den Næste efter Thronfølgeren, som jo enten kan have eller kan faae Børn. Det er saaledes meget muligt, at Kongens næstældste Søn kun har meget fjerne Udsigter til at blive Konge.

I Betragtning heraf er det forekommet Udvalget, at der, naar man først kommer ud over Thronfølgeren, ikke er særlig Grund til af dem, som derefter staae nærmest, at foretrække Nr. 2 for Nr. 3 eller omvendt, men at det er naturligt at overlade til Kongen selv, i de Tilfælde, hvor han skal afgjøre det, og til Regjeringen og Rigsdagen i Forening i de Tilfælde, hvor disse skulde træffe Bestemmelse derom, samt endelig til Rigsdagen alene i de Tilfælde, hvor denne skal afgjøre det, at træffe Bestemmelse om, hvem man vil vælge, enten den, der staaer nærmere, eller den, der staaer fjernere.

Madvig: Den ærede Ordfører har allerede udtalt det Meste af, hvad jeg kunde ønske at bemærke, navnlig ogsaa med Hensyn til den af Udvalget foreslaaede § 8, hvis Redaction ganske vist er lidt mindre heldig. Jeg skal derfor blot med Hensyn til Sagen i det Hele tilføie, at, hvad der forekommer mig at være Hovedsagen ved Love af denne Art, det er, at man i rolige Tider sørger for Bestemmelser, der simpelt hen kunne komme til Anvendelse i paakommende Tilfælde uden først da at skulle vedtages. Hvad dernæst angaaer Spørgsmaalet om, hvorvidt Rigsforstanderen eller Rigsforstanderskabet skal have fuld kongelig Myndighed eller ikke, da forekommer Hovedhensynet mig ligeledes at være det, at man bør sørge for, at Landet aldrig savner en fuldstændig og afsluttet Regjering, og at Staten i ethvert Dieblis staaer som heel; men den staaer ikke som heel, naar der mangler Noget i Regentens Myndighed. Derfor skal man i Henseende til det kilbne Punkt, som man er kommen ind paa, heller ikke unddrage Regentens Myndigheden til og Muligheden af endog at kunne forelægge et Lovforslag om Forandring i Arvesølgen, og jeg skal med Hensyn til dette Punkt blot henvisse til, at der netop i Udvalgets § 4 er anthydet et Tilfælde, hvor det eneste Middel til at løse den opstaaede Vanskelighed synes at være at foreslaae en Forandring i Thronfølgen, nemlig det Tilfælde, at den, hvem Thronen tilfalder, stadig nægter at indtage sin Plads her i Riget. — Jeg skal, da alt det Væsentlige,